

РЕШЕНИЕ

№ 5410

гр. София, 16.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 11.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1819** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197, ал. 2-4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК)

Образувано по жалба на „ГЛИТ ЦРО“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Н. Т. срещу Решение № ПО-11/ 13.02.2023 г. на директора на ТД на НАП С., с което като неоснователна е отхвърлена жалбата на дружеството срещу действията на публичния изпълнител, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № С230022-023-0000078/ 13.01.2023 г., издадено от П. В. - публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

В жалбата са наведени основания за отмяна на оспореното решение, поради липса на обезпечителна нужда, издадено при липса на предпоставки за налагане на подобен тип обезпечителна мярка, въз основа на неверни факти и липса на мотиви. Сочи се, че съобразно резултатите от извършена ревизия на дружеството, на същото се дължи ДДС за възстановяване в размер на 106 000лв., което означава че дружеството разполага със средства, не е извършена преценка на реалното финансово състояние на дружеството, не са събрани всички релевантни данни относно твърдението, че би се осуетило изпълнението на публичните задължения. Сочи се нарушение на принципите на служебното начало и обективност. Изтъква се допуснато съществено процесуално нарушение с оглед факта, че не е избрана друга обезпечителна мярка, която да не възпрепятства дейността на дружеството и да не спира неговата дейност. Моли се за отмяна на Решение № ПО-11/ 13.02.2023 г. на директора на ТД на НАП С.,

с което като неоснователна е отхвърлена жалбата на дружеството срещу действията на публичния изпълнител, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № С230022-023-0000078/ 13.01.2023 г., издадено от П. В. - публичен изпълнител и на наложените обезпечителни мерки.

В съдебно заседание чрез процесуалния си представител адв. С., жалбоподателят поддържа жалбата. Не претендира разноски. Оспорва искането за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника.

Ответникът оспорва жалбата. Представя постановление за отмяна на наложените обезпечителни мерки и удостоверение за връчване на съобщението на банката. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява:

На дружеството „Глит ЦРО“ ЕООД[ЕИК] е извършена ревизия за данъчен период от 01.03.2022г. до 31.03.2022г. Ревизията е започнала съгласно Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221022002315-020-002/14.07.2022г., последвана от заповеди за спиране и възобновяване на производството и приключила с РА № Р-22221022002315-091-001/20.12.2022г. , съгласно заключението на който е налице ДДС за възстановяване в размер на 106 265,92лв. , при което възниква процедура за прихващане, приспадане и възстановявана на ДДС по реда на чл. 92 ал.1 от ЗДДС. Към РА е приложен и РД от 22.11.2022г.

Впоследствие е издадена нова заповед за възлагане на ревизия № Р-22221022004570-020-004/11.01.2023г, която не е приложена към преписката, но този номер заповед е цитиран в оспореното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С230022-023-0000078/13.01.2023г.

По преписката са приложени заповед за възлагане на ревизия № Р-22221022004570-020-001/08.09.2022г. за период 01.05.2022 до 31.07.2022г. с обхват ДДС, краен срок за завършване на ревизията – 2 м., заповед за изменение на първоначалната с краен срок- 16.12.2022г., втора заповед за изменение с краен срок 16.01.2022г. и трета заповед за изменени с краен срок – 16.02.2023г.

Въз основа на искане за предварително обезпечаване на задължения от 12.01.2023г. на главен инспектор по приходите, в качеството си на ръководител на ревизията, с постановление № С230022-023-0000078/13.01.2023г. на дружеството са наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121 ал.1 от ДОПК, тъй като според публичния изпълнител не се доказва по безспорен начин, че през ревизирания период то е придобило стоките от полското дружество. Предполагаемото публично вземане е в размер 31 971,35лв., а размерът на активите, които РЛ притежава са в значително по-малък размер от задължението, то не притежава недвижимости, няма данни за МПС, не притежава безналични ценни книжа, има публични задължения в големи размери. При тези мотиви е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки , депозити, както и вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в

ТБ „Уникредит Булбанк“ АД за сумата от 31 971,35лв. Запорното съобщение е връчено на банката на 13.01.2023г. По преписката е приложена справка от Агенция по вписванията, от която е видно, че не са налични извършени вписвания, отбелязвания и заличавания за посоченото дружество, приложена е и справка от НАП, от която е видно че е налице просрочено публично задължение. От справка от КАТ се установява, че няма данни за собствени превозни средства

С Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки изх. № С230022-024-00110904/16.03.2023г. на публичен изпълните е отменен запора, наложени с ПНОМ № № С230022-023-0000078/ 13.01.2023 г., издадено от П. В. - публичен изпълнител при ТД на НАП-С.. Видно от съобразителната част на този акт (л. 88) причина за произнасянето е погасено публично вземане.

От правна страна съдът намери следното:

Преценката за допустимост на оспорването съдът е обективирал в разпореждането за насрочване на делото в открито съдебно заседание (л. 81), а не са настъпили обстоятелства, обуславящи изменението му. Доколкото правният интерес на жалбоподателя се преценява към момента на подаване на жалбата, то безспорно е налице такъв, поради което последващата отмяна на оспорения административен акт по причина погасяване на публично вземане не е основание да се счита, че правният интерес е отпаднал.

Към настоящия момент обаче първоначалният административния акт, който поражда права и задължения за оспорващата го страна е отменен т. е. липсва предмет на съдебното производство за произнасяне. С отмяна на оспорения административен акт от органа се заличават породените от него правни последици. Жалба е била допустима към момента на подаването ѝ, но поради настъпване на нови обстоятелства – отмяна на оспорения акт от административния орган, съдът не следва да се произнася по същество, поради липса на предмет.

С оглед наличието на предпоставки за недопустимост на подадената жалба, то следва последната да се остави без разглеждане, а производството по делото да се прекрати.

Независимо от гореизложеното, съдът намира за нужно да отбележи следното: Без да има спор относно компетентността, формата и процедурата по издаване на обжалваното ПНОМ, съдът установи, че същото е издадено при противоречие с материалния закон.

Бе посочено, че с ПНОМ изх. № № С230022-023-0000078/ 13.01.2023 г., издадено от П. В. - публичен изпълнител при ТД на НАП-С. спрямо жалбоподателя е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в ТБ „Уникредит Булбанк“ АД за сумата от 31 971,35лв. Два месеца след издаване на това постановление същото е отменено, поради погасяване на публично вземане – обстоятелство, удостоверено от публичния

изпълнител в Постановление за отмяна на обезпечителни мерки от 16.03.2023г.

Разпоредбата на чл. 195, ал. 1 ДОПК предвижда, че обезпечение се извършва, ако без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително, когато е разсрочено или отсрочено. Целта на уредбата е защита на публичния интерес, на фиска и да гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите до окончателното му погасяване. Определяща е обаче обезпечителната нужда – възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението. Преписката не съдържа данни, а и не се твърди, че публичният изпълнител е извършил преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публичните вземания. В ПНОМ липсва какъвто и да е било анализ на твърдените факти и обстоятелства, за да се приеме, че е застрашено удовлетворяването на публичния кредитор. Единствено е посочено бланкетното - ще се затрудни събирането на публичното вземане и липсата на данни в регистъра за имоти и регистрирани МПС. По принцип липсата на данни за недвижими и движимо имущество е индичия за затруднения или невъзможност за събиране на предполагаемите вземания, но това не може да бъде единствено основание за налагането на обезпечителните мерки, ако изводът за наличието на действителен и сериозен риск за събиране на публичните вземания не се подкрепя от други факти и доказателства - такива, които се извличат от естеството, характера и продължителността на търговската дейност на задължения субект, неговата фискална история, в това число резултати от ревизии и проверки, наличие на други непогасени публични задължения, конкретни негови действия – например такива, които могат да се определят като препятстване на проверки, укриване на данни, разпореждане с имущество след възлагането на ревизия и др., каквито данни в случая липсват. При това положение ПНОМ не съдържа мотиви, които да правят обосноваването на публичния изпълнител, че без конкретната обезпечителна мярка събирането на непогасените публични задължения, ще бъде невъзможно или сериозно затруднено. Следва да се има предвид и че общо изискване към всеки административен акт е спазване на принципа за съразмерност на акта и изпълнението му спрямо засягането на правата и законните интереси на адресата му, прогласен в субсидиарно приложимия АПК - чл. 6, още повече при специалното изискване на чл. 195, ал. 2 от ДОПК за мотивиране на обезпечителната нужда. Ето защо преценка на обезпечителната нужда и съответна на нея мярка, постигаща целта на изпълнението ѝ, по възможност по-благоприятната за длъжника, е дължима и при налагането на обезпечителни мерки по реда на 197 ДОПК. Доколкото в случая не е сторено това, следва да се приеме, че не е спазен и принципът на съразмерност, наред с немотивираността.

Отделно от изложеното, съдът намира, че в Решение № ПО-11/ 13.02.2023 г. на директора на ТД на НАП С., с което като неоснователна е отхвърлена жалбата на дружеството срещу действията на публичния изпълнител неправилно са посочени някои от фактите, като са коментирани и обстоятелства, които нямат връзка с оспореното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки: твърди се, че в приложения по делото РА не се установяват суми за възстановяване, което не отговаря на фактите. В цитирания РА ясно е посочено, че размера на

задължения по видове и периоди са ДДС за приспадане по чл. 92 ал.1 от ЗДДС, по процедура започнала от м. 03.2022г., остатък в размер на 106 265,92лв. Задължения за довносяне в размерна общо 00.00лв. и лихви за просрочия към тях в размер на 8 135,43лв. по подробно посочени в съобразителната част причини. Самият ревизионен акт обаче няма връзка с основанията, послужили за издаване на оспореното постановление за налагане на обезпечителни мерки. В тази връзка следва да се има предвид, че предварителните обезпечителни мерки се свързват с неприключило ревизионно производство, а в решението на органа се коментира РА, издаден преди мотивираното искане на главния инспектор по приходите до дирекция „събиране“ при ТД на НАП С. и налагането на мерките. Очевидно, издаденото постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки е произнесено по повод друго ревизионно производство, ако се съди по посочената Заповед за възлагане на ревизия в него и изводите на органа се обосновават с различни обстоятелства, извън тези визирани в приложения по делото РА. Съвсем други документи в различно ревизионно производство са послужили на публичния изпълнител, за да наложи тези мерки, които са останали необсъдени в решението на директора на ТД на НАП, а и непредставени в съдебното производство. Самото решение не съдържа други мотиви, извън посочените в оспореното постановление, нещо повече - установените при ревизията факти не са конкретизирани, което пречатства съдебния контрол и преценката на съда относно законосъобразността на изведените от органа изводи.

По изложените по-горе съображения жалбата по настоящето производство следва да се остави без разглеждане, а производството по делото да се прекрати .

Съгласно чл. 143 ал.2 от АПК подателят на жалбата има право на разноски по ал. 1 и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт. Тъй като не е налице оттегляне на акта, а неговата отмяна поради настъпили впоследствие нови обстоятелства, то на жалбоподателя не се дължат разноски. По аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 от АПК ответникът също няма право на разноски по делото.

Воден от изложеното и на осн. чл. 159 т. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на „ГЛИТ ЦРО“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Н. Т. Решение № ПО-11/ 13.02.2023 г. на директора на ТД на НАП С., с което като неоснователна е отхвърлена жалбата на дружеството срещу действията на публичния изпълнител, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № С230022-023-0000078/ 13.01.2023 г., издадено от П. В. - публичен изпълнител при ТД на НАП-С. и наложените със същото обезпечителни мерки .

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: